

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Z. P.**
bytem Ž. P.
zastoupen advokátem Mgr. MUDr. Jaroslavem Maršíkem
sídlem nám. Svobody 1, 415 01 Teplice

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2017, č. j. MZDR 20084/2013-2/FAR,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 6. 4. 2017, č. j. MZDR 20084/2013-2/FAR se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. MUDr. Jaroslava Maršíka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 4. 2017, č. j. MZDR 20084/2013-2/FAR (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „SÚKL“) ze dne 15. 4. 2013 pod sp. zn. sukls 160481/2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za porušení povinnosti dle § 82 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3 písm. d) zákona č. 378/2007 Sb. o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o léčivech“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech, který měl žalobce spáchat tím, že jako poskytovatel zdravotních služeb dle § 82 odst. 2 zákona o léčivech nepředával v období od 1. 1. 2009 do 19. 8. 2011 údaje o vydaných léčivých přípravcích v Lékárně U černého orla, se sídlem Na kolejním statku 373/5, 140 00 Praha 4, a to prostřednictvím virtuální sítě s kryptovaným přenosem dat vytvořené SÚKLe za účelem zabezpečeného přenosu uvedených dat hlášení, čímž měl žalobce porušit povinnost uloženou v § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění SÚKLu, které žalobce v podaném odvolání potvrdil, že neposkytoval SÚKLu v době uvedené v rozhodnutí o pokutě žádné údaje o vydaných léčivých přípravcích. Žalovaný se dále vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, kterými žalobce namítal, že se tímto jednáním nedopustil správního deliktu podle jakéhokoli ustanovení zákona o léčivech. Žalovaný shrnul odvolací námitky žalobce, jejichž podstata spočívala v tom, že dle názoru žalobce formulace § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech nezmocňuje SÚKL ke stanovení rozsahu údajů a způsobu jejich poskytování, ale pouze ke zveřejnění těchto informací. Žalobce popřel, že by zákon o léčivech pravomoc ke stanovení rozsahu a způsobu poskytování údajů svěřil SÚKLu nebo někomu jinému, a proto tato skutečnost vylučuje delikt ní odpovědnost za neposkytování údajů o vybraných léčivých přípravcích. V souvislosti s uvedenými námitkami žalobce popíral, že by pokyn SÚKLu označený jako LEK-13 byl prováděcím předpisem k zákonu o léčivech a SÚKL nebyl zmocněn k vydání právního předpisu. Oproti tomu SÚKL v pokynu zveřejnil informace o způsobu poskytování údajů o vydaných léčivých přípravcích, přičemž tento způsob je nestandardní a neexistuje žádná alternativa. Způsob přenosu dat je používán pouze SÚKLe a vyžaduje složité zřízení připojení do informačního systému SÚKLu, jakož i přijímat zařízení nabízené SÚKLe k tzv. dodávce služeb. Žalobce namítal, že není jeho povinností disponovat výpočetní technikou nebo připojením k internetu a není možné pokynem SÚKLu uložit provozovateli lékárny používat zařízení konkrétního výrobce speciálního zařízení. Žalobce rozporoval zákonnost uvedeného pokynu SÚKLu a poukazoval na nedostatečnost právní úpravy, která mu brání v plnění jeho povinnosti, následně zpochybnil i závažnost skutku.
5. K uvedeným odvolacím námitkám, že se žalobce nedopustil správního deliktu, žalovaný poukázal na znění § 82 odst. 2 a odst. 3 písm. d) zákona o léčivech. Dále odkázal na § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech, které s porušením citovaných ustanovení spojuje znaky správního deliktu a poukázal na to, že povinnost poskytovat údaje o vydaných léčivých přípravcích je dána i v kontextu dalších ustanovení zákona o léčivech, zejména § 13 odst. 3 písm. b) a § 23 odst. 1 písm. d), ze kterých plyne *ex lege* povinnost žalobce poskytovat SÚKLu podle jeho požadavků bezúplatně podklady a informace potřebné pro plnění jeho úkolů, a to včetně údajů vztahujících se ke spotřebě a výdeji léčivých přípravků. Vzhledem k uvedenému je skutkovou podstatou už samo neplnění povinnosti uvedené v zákoně,

příčemž § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech ve znění účinném v době spáchání správního deliktu nestanoví další podmínky, za kterých je neposkytování údajů o vydaných léčivých přípravcích správním deliktem.

6. Ke zpochybnění oprávnění SÚKLu stanovit rozsah a způsob poskytování údajů o vydaných léčivých přípravcích v pokynu LEK-13 žalovaný uvedl, že tento pokyn byl vydán na základě výslovného zákonného zmocnění, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 129/2014 - 47, v němž shledal pokyn SÚKLu prováděcím předpisem k zákonu o léčivech. Žalovaný uvedl, že zákon o léčivech přímo explicitně stanoví zveřejnění rozsahu údajů a způsobu jejich poskytování formou hlášení v informačním prostředku SÚKLu. Na podporu závěru, že pokyn SÚKLu může být pramenem práva, odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 24/99. Podle žalovaného pokynem LEK-13 nebyla žalobci stanovena nová povinnost, když ta plyne již ze zákona o léčivech, a to z § 82 odst. 3 písm. d), § 13 odst. 3 písm. b), § 23 odst. 1 písm. d) a § 103 odst. 9 písm. c). Ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech ve znění účinném v době spáchání správního deliktu žalobcem pak oprávnění, které je obsaženo v citovaném § 13 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 23 odst. 1 písm. d) zákona o léčivech dále rozvíjí a stanoví, že rozsah údajů a způsob jejich poskytování formou hlášení zveřejní SÚKL jako svůj požadavek také ve svém informačním prostředku. Tento výklad potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 129/2014 - 47. Dle žalovaného nebyla žalobci uložena nová povinnost, nýbrž byla toliko konkretizována povinnost existující.
7. K námitce ohledně způsobu přenosu dat žalovaný uvedl, že SÚKL je oprávněn stanovit rozsah a způsob poskytování údajů a stanovit, jakou formou má provozovatel lékárny údaje ve formě hlášení předat, aby bylo možné zajistit plnění zákonné povinnosti. SÚKL uvedl parametry, které zařízení musí splňovat, aby přenos byl funkční a spolehlivý. Žalobci navíc nebránilo nic v tom, aby si zajistil vlastní router než ten, který byl nabízen SÚKLe. Žalobce však netvrdil a ničím nedoložil, že svou povinnost podat hlášení v posuzované době splnit chtěl s pomocí svého technického zařízení, a že by mu to SÚKL neumožnil. Žalobci nezbývalo, než aby realizoval k tomu nezbytné kroky a vybavil se příslušným technickým zařízením. Žalovaný poukázal na to, že SÚKL nabízí bezplatnou výpůjčku technického zařízení ke splnění předmětné povinnosti a SÚKL touto cestou usnadňuje provozovatelům splnění jejich povinnosti. Tento názor vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 17/2016 - 52.
8. Ohledně vlastních informací žalovaný uvedl, že rozsah údajů o léčivých přípravcích musí odrážet popsany zákonný rámec, že se musí jednat o odborné informace, a to včetně informací o osobách, které jsou dle § 82 odst. 2 písm. c) až g) zákona o léčivech oprávněny vydávat v lékárnách a zařízeních léčivé přípravky.
9. Žalovaný se dále vyjádřil k závažnosti skutku, když se ztotožnil se závěrem SÚKLu, že povinnosti SÚKLu jsou do značné míry ovlivněny způsobem plnění povinností provozovateli lékáren.
10. K závěru svého rozhodnutí žalovaný shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu, která je dle jeho názoru přímo aplikovatelná na předmětné řízení.
11. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Obsah žaloby

12. Žalobce v podané žalobě nejprve předestřel rozsáhlou argumentaci, kterou podal již v rámci odůvodnění svého odvolání v jednotlivých bodech č. 1 až 10, a následně v rámci této systematiky uplatnil žalobní námitky. Ve svých námitkách tvrdil, že napadené rozhodnutí se s odvolacími námitkami žalobce vypořádalo nezákonně a žalobce tím byl zkrácen na svých právech.
13. K okruhu odvolacích námitek v bodech č. 1 až 4, tj. námitek týkajících se oprávnění SÚKLu upravovat pokynem LEK-13 rozsah a způsob plnění povinnosti provozovatele poskytovat údaje o vybraných léčivých přípravcích, žalobce založil svou obranu na tvrzení o nedostatečné úpravě zákonodárcem, kdo má rozsah údajů a způsob jejich předávání stanovit, když upozornil, že v legislativní řeči mají slova „stanovit“ a „zveřejnit“ zcela rozdílné významy. Žalobce odlišení dokumentoval např. na znění § 17 odst. 6 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, nebo na znění § 10 odst. 1 a 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Na podporu svého názoru odkázal žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2000, sp. zn. PL. ÚS 24/99. Žalobce uvedl, že se ztotožňuje s argumentací Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 18. 6. 2014, č. j. 9 Ad 6/2011 - 55, z něhož rozsáhle citoval, přičemž následně se věnoval argumentaci, jíž zpochybňoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 129/2014 - 47, kterým byl citovaný rozsudek Městského soudu v Praze zrušen z důvodu nesprávného právního posouzení věci.
14. K vypořádání odvolacích námitek pod body č. 5 a 6 týkajících se způsobu podávání hlášení prostřednictvím veřejné datové sítě za použití zabezpečení virtuální sítě s kryptovaným přenosem dat a zabezpečovacích prvků, žalobce poukazoval na nezbytnost přijetí tzv. VPN routeru, přičemž popíral, že by SÚKL vstřícně nabízel specifický router k bezplatné instalaci do lékáren, když sám SÚKL nebyl schopen uvést informace o dosažitelnosti názvu a ceně obdobného zařízení v České republice. Žalobce tak odmítl převzetí jakékoliv technologie, na jejíž výběr neměl žádný vliv.
15. K vypořádání odvolací námitky pod bodem č. 7, jež se týkala nemožnosti zpracovat osobní údaje třetích osob bez zákonného zmocnění či jejich souhlasu, založil žalobce svou obranu na znění § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech, kdy ustanovení neobsahuje údaje o předepisujícím lékaři a vydávajícím lékárníkovi. Podle žalobce proto SÚKL není oprávněn tyto údaje svým pokynem požadovat a jejich neposkytování trestat. Za část období od 1. 1. 2009 do 19. 10. 2009 navíc SÚKL požadoval údaje o pacientech, bez nichž nebylo možné hlášení podat. V uvedené souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19. 10. 2009, v němž se úřad neztotožnil s námitkami SÚKLu, že zpracování osobních a citlivých údajů je upraveno v zákoně o léčivech a výslovně stanovil, že z pravomoci monitorovat distribuci léčivých přípravků nelze dovodit pravomoc k monitorování výdeje a shromažďování osobních a citlivých údajů pacientů a osobních údajů lékárníků či lékařů. Žalovaný uvedl, že i přesto jsou v rámci hlášení požadovány osobní údaje předepisujícího lékaře a vydávajícího farmaceuta, i když od 1. 3. 2011 byl pokynem LEK-13 verze 3 údaj o vydávajícím lékárníkovi vypuštěn. Rozsah osobních údajů ke zveřejnění musí být v oblasti zdravotnictví výslovně uveden již ve znění zákona, jako je tomu např. v zákoně č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, nebo v zákoně č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu. Odkaz na § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, nestačí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

16. K vypořádání odvolací námitky č. 8 týkající se nedostatečnosti právní úpravy, jež žalobci bránila v plnění jeho povinností poskytovat údaje o vybraných léčivých přípravcích, žalobce poukázal na novelizaci § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech účinnou od 1. 4. 2017, týkající se sběru dat s tím, že novela nepřinesla zdokonalení právní úpravy, ale šlo o úpravu novou ve srovnání s předchozí úpravou. Jinými slovy, šlo o změnu z nicotného v plnohodnotné ustanovení.
17. K okruhu vypořádání námitek pod body č. 9 a 10 žalobce uvedl, že nepovažuje pro účely žaloby toto vypořádání za podstatné.
18. Žalobce v závěru žaloby vedl polemiku se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 17/2016 - 52, a to ohledně rozsahu údajů ve smyslu vyhlášky č. 84/2008 Sb., o správné lékařské praxi, bližších podmínkách zacházení s léčivy v lékárnách, zdravotnických zařízeních a u dalších provozovatelů a zařízení vydávajících léčivé přípravky, kdy žalobce nesouhlasil se způsobem předávání dat, které aproboval Nejvyšší správní soud formou hlášení jednotným způsobem pro všechny provozovatele, kdy z hlediska smyslu systému sběru dat soud neshledal efektivním a účelným, aby SÚKL zpracovával každou datovou zprávu či elektronickou poštu od množství provozovatelů jednotlivě.
19. Žalobce dále poukázal, že žalovaný o odvolání rozhodl po téměř čtyřech letech od podání odvolání a po pěti a půl letech od spáchání skutku. Žalobce namítl, že ponechání pokuty v původní výši by tak neodpovídalo zásadě přiměřenosti správního trestání.
20. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve vyjádření ze dne 15. 11. 2017 uvedl, že skutkově totožnou věc [porušení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech tím, že provozovatel lékárny v období listopad 2009 až leden 2010 neposkytoval SÚKL údaje o vydaných léčivých přípravcích v rozsahu a způsobem stanoveným pokynem SÚKL LEK 13] rozhodoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 129/2014 - 47, jakož i v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 17/2016 - 52, kde opakovaně judikoval, že SÚKL byl a je oprávněn stanovit rozsah poskytovaných údajů o vydaných léčivých přípravcích a způsob, jakým mají být tyto údaje poskytnuty. Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích rovněž judikoval, že provozovatelé lékáren měli a mají povinnost údaje ve stanoveném rozsahu a stanoveným způsobem SÚKL poskytovat.
22. K námitce žalobce, že SÚKL neměl pravomoc vydat pokyn LEK – 13, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 129/2014 - 47. Žalovaný konstatoval, že pokud mohl SÚKL na základě § 23 odst. 1 písm. d) zákona o léčivech vyzvat libovolného provozovatele k bezplatnému poskytnutí podkladů a informací potřebných pro plnění jeho úkolů dle § 13 odst. 3 písm. b) zákona o léčivech, podle kterého SÚKL v oblasti humánních léčiv naplňuje a vede fond odborných informací o léčivech, včetně údajů vztahujících se ke spotřebě léčivých přípravků, mohl takto vyzvat všechny provozovatele k poskytnutí podkladů a informací, ze kterých by získal stejné údaje, jaké získával na základě hlášení podle pokynu LEK 13. Ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech tak navazuje na § 13 odst. 3 písm. b) a § 23 odst. 1 písm. d) a rozvíjí a konkretizuje povinnost provozovatelů zakotvenou v § 23 odst. 1 písm. d) zákona o

lécivech. Hlášení o objemu vydaných léčivých přípravků SÚKL potřebuje k plnění svých úkolů dle § 13 odst. 3 písm. b) zákona o léčivech. Jedná se o zvláštní druh informací, u kterých je potřeba, aby je pravidelně a plošně poskytovali všichni provozovatelé lékáren, přičemž by bylo nepraktické, aby SÚKL v pravidelných intervalech vyzýval každého jednotlivého z nich k podání hlášení, na což by měl podle § 23 odst. 1 písm. d) zákona o léčivech plné právo.

23. K námitce žalobce, že SÚKL nebyl vlastníkem distribuovaných routerů, kdy navíc nebyl schopen uvést informace o dosažitelnosti, názvu a ceně obdobného zařízení v České republice, o právním titulu užívání routeru provozovateli lékáren, ani o odpovědnosti za škodu způsobenou routerem nebo na routeru, žalovaný konstatoval, že SÚKL nestanovil pro hlášení dat způsob, který by bylo v dané době (roky 2009 až 2011) možno považovat za nestandardní či nerealizovatelný, když jediným předpokladem pro hlášení bylo funkční připojení k internetu a napojení na zabezpečenou síť s kryptovaným přenosem dat, k čemuž SÚKL prostřednictvím svého smluvního partnera zajistil konfigurovatelný VPN router, jehož funkčnost byla vyzkoušena, a tím pro tento účel garantována. Pokud měl podle Nejvyššího správního soudu žalobce povinnost poskytovat SÚKL údaje dle § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech, měl rovněž povinnost zajistit si za tímto účelem potřebné technické vybavení. Pokud žalobce nechtěl využívat SÚKLEM zajištěný router CISCO871-SEC-K9 od společnosti NETPROSYS, s. r. o., měl a mohl si jiné odpovídající technické vybavení zajistit sám. Vzhledem k tomu, že v dnešní době již prakticky nelze plnit veškeré povinnosti ukládané provozovatelům lékáren zákonem o léčivech bez využití počítačové techniky, a že připojení k internetu je dostupné na celém území České republiky, tím spíše v hlavním městě, SÚKLEM zvolený způsob poskytování údajů dle § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech nelze považovat za nestandardní, či nelze uvažovat o tom, že by kladl přehnané nároky na technické vybavení. SÚKLEM stanovený způsob hlášení dat o výdejích léčivých přípravků není problematický, o čemž svědčí skutečnost, že valná většina lékáren dané připojení realizovala a hlášení zasílá. Žalovaný upozornil, že žalobce bojkotoval povinnost předávat údaje o vydaných léčivých přípravcích jako takovou, neboť pokud by měl problém pouze se způsobem, jakým měl údaje poskytovat, zcela jistě by se pokusil svou povinnost splnit jinak (např. e-mailem, datovou zprávou, zasláním listinného přehledu vydaných léčivých přípravků), k čemu však ze strany žalobce nedošlo a žalobce toto ani v průběhu správního řízení netvrdil.
24. K námitce žalobce, že SÚKL nebyl svým pokynem údaje o předepisujícím lékaři a vydávajícím lékárníkovi oprávněn požadovat a jejich neposkytování trestat, žalovaný uvedl, že Nejvyšší správní soud dal ve svém rozhodnutí pod sp. zn. 5 As 17/2016 za pravdu SÚKL, že byl oprávněn požadovat i údaje týkající se léčivých přípravků a jejich spotřeby, které nejsou výslovně uvedeny v § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech a v § 22 odst. 2 písm. i) vyhlášky č. 84/2008 Sb., o správné lékařské praxi, bližších podmínkách zacházení s léčivy v lékárnách, zdravotnických zařízeních a u dalších provozovatelů a zařízení vydávajících léčivé přípravky.
25. K námitce žalobce, že v období od 1. 1. 2009 do 19. 10. 2009 požadoval SÚKL i údaje o pacientech, tedy v rozsahu, který byl v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, žalovaný uvedl, že poté, co bylo shromažďování citlivých údajů v centrálním úložišti elektronických receptů SÚKL vytknuto Úřadem na ochranu osobních údajů, byly z centrálního úložiště elektronických receptů odstraněny a struktura hlášení

údajů dle pokynu LEK 13 byla upravena do souladu s připomínkami Úřadu na ochranu osobních údajů.

26. Žalovaný konstatoval, že jméno, příjmení a IČZ jsou údaje, které lékaři musí při výkonu své činnosti běžně používat a sdělovat dalším osobám. Každý platně předepsaný lékařský předpis musí tyto údaje obsahovat – automaticky tak znamená sdělení jména, příjmení a IČZ poskytovatele zdravotních služeb minimálně pacientovi a vydávajícímu lékárníkovi a v případě léčivých přípravků hrazených z veřejného zdravotního pojištění též zaměstnancům zdravotní pojišťovny. Obdobně je vydávající lékárník povinen podepsat každý lékařský předpis, na jehož základě uskuteční výdej léčivého přípravku. Právo lékařů a farmaceutů na ochranu soukromí je tak do určité míry zákonem o léčivech a jeho prováděcími právními předpisy prolomeno, čímž zde vzniká určitá disproportion v právu na ochranu osobních údajů mezi lékaři a farmaceuty při výkonu jejich povolání na straně jedné a pacienty na straně druhé.
27. Ke změně (upřesnění) znění § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech žalovaný uvedl, že jeho novelizace sama o sobě neznamená, že původní znění bylo nicotné.
28. Pro úplnost žalovaný dodal, že informace získávané SÚKLe na základě hlášení dle pokynu LEK 13 neslouží jen k vedení fondu odborných informací o léčivech, včetně údajů vztahujících se ke spotřebě léčivých přípravků, nýbrž dle § 13 odst. 3 písm. b) zákona o léčivech mají též široké využití i v jiných stěžejních oblastech činnosti SÚKLu, bez jejichž poskytování by činnost SÚKLu byla paralyzována. Žalovaný k tomuto uvedl několik konkrétních příkladů, plynoucích zejména ze zákona o léčivech.
29. K námitce, že žalovaný o odvolání žalobce rozhodl po téměř 4 letech od jeho podání a po 5,5 letech od spáchání skutku, žalovaný uvedl, že správní řízení na prvním stupni bylo ukončeno dne 25. 6. 2013 předáním věci odvolacímu správnímu orgánu, prvostupňové správní řízení tak trvalo 1 rok a 10 měsíců. S ohledem na běžící soudní řízení ve skutkově shodné věci (shora citovaný rozsudek Městského soudu v Praze a dva rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věci *LEKOS CZ, s.r.o.*) žalovaný vyčkával s vydáním rozhodnutí na pravomocné ukončení tohoto soudního řízení, k čemuž došlo v únoru 2017. Vzhledem k tomu, že žalobce se protiprávního jednání dopustil v jím provozované lékárně po dlouhou dobu, konkrétně po dobu 2,5 let, žalovaný konstatoval, že ačkoli může být preventivní funkce trestu uplynutím dlouhé doby snížena, je na místě trest uložit z důvodu jeho výchovného dopadu na žalobce, jakož i z důvodu, že každý trest má též represivní funkci. Neuložení sankce za prokázané dlouhodobé porušování zákona jen z důvodu dlouhotrvajícího správního řízení by mohlo vést k faktické nevymahatelnosti práva, což je v právním státě nepřijatelné.
30. K námitce nepřiměřenosti výše uložené sankce žalovaný uvedl, že s ohledem na její výši a délku trvajícího deliktu neshledal důvody pro snížení již tak nízké pokuty.
31. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Další podání účastníků řízení ve věci

32. V replice ze dne 29. 4. 2019 žalobce uvedl, že podle výkladu v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 Ad 12/2017 - 41, je zapotřebí do 5 let nejen správní řízení zahájit, ale v rámci něj i pravomocně rozhodnout, jinak odpovědnost za správní delikt zaniká. Konstatoval, že deliktní jednání žalobce spočívalo v nepředávání údajů v době od 1. 1. 2009 do 19. 8. 2011, přičemž žalovaný ve věci pravomocně rozhodl dne 6. 4. 2017, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobci doručil napadené rozhodnutí. Vzhledem k citovanému rozsudku Městského soudu v Praze tak žalovaný napadeným rozhodnutím chybně právně posoudil odpovědnost žalobce za správní delikt, jestliže potvrdil rozhodnutí SÚKLu ze dne 15. 4. 2013, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání deliktu. Žalobce namítl promlčení předmětného správního deliktu, kdy při správném právním posouzení měl žalovaný odpovědnost za delikt považovat za zaniklou, odvoláním napadené rozhodnutí SÚKLu zrušit a řízení zastavit.

33. V duplice ze dne 9. 5. 2019 žalovaný uvedl, že zánik odpovědnosti za správní delikt v případě, že je řízení v zákonné lhůtě zahájeno, zákon o léčivech v době spáchání správního deliktu žalobcem, neupravoval. Pokud je v těchto lhůtách správní řízení o správním deliktu zahájeno, odpovědnost za správní delikt uplynutím času nezaniká. Ohledně výkladu § 109 odst. 3 zákona o léčivech pak existuje nejednotná rozhodovací praxe správních soudů, kdy navíc proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 Ad 12/2017 - 41, nebyla bohužel podána kasační stížnost. Žalovaný vyvracel odkazy žalobce na judikaturu správních soudů odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2015, č. j. 9 As 48/2014 - 28, a ze dne 15. 4. 2015, č. j. 4 As 43/2015 - 40.
34. V triplice ze dne 31. 5. 2019 žalobce uvedl, že obrana žalovaného se opírá o judikáty, které již byly rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 - 45, překonány. Závěry vyplývající ze starší judikatury by navíc vedly k absurdnímu závěru, že ani nekonečně dlouze vedené správní řízení nikdy nepovede k zániku odpovědnosti za delikt. Žalobce uvedl, že lze-li ustanovení zákona interpretovat vícero způsoby, musí být upřednostněn ten, který je pro účastníka řízení příznivější. Žalobce upozornil, že žalovaný se závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017 řídí ve své správní rozhodovací praxi, k čemuž přiložil rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č. j. MZDR 14728/2018-2/OLZP. Žalobce namítl, že žalovaný tedy ve svém vyjádření tvrdí pravý opak toho, čím se již ve své rozhodovací praxi sám řídí, což odporuje rovnému a předvídatelnému přístupu tohoto správního orgánu ke všem účastníkům řízení.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

35. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 a 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důkazy žalobce nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval a vyšel z obsahu spisového materiálu, který si od žalovaného za účelem přezkumu zákonnosti jeho rozhodnutí vyžádal.
36. Žaloba je důvodná.
37. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ohledně zániku odpovědnosti za správní delikt. K zániku odpovědnosti za správní delikt z důvodu prekluze musí ostatně správní orgány i správní soudy přihlídnout z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, nebo náález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07).

38. Soud při posuzování věci vycházel z rozhodné právní úpravy, ve znění účinném do 31. 3. 2012:
39. Podle § 109 odst. 3 zákona o léčivech *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.“*.
40. Podle § 109 odst. 5 zákona o léčivech *„na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.“*.
41. Z citované právní úpravy vyplývá, že k zániku odpovědnosti za posuzovaný správní delikt dochází, když SÚKL o něm nezačal řízení ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se o správním deliktu dozvěděl, v každém případě však po uplynutí pěti let od spáchání správního deliktu.
42. K otázce stanovení okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o spáchání správního deliktu, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, publ. pod č. 2122/2010 Sb. NSS, v souvislosti s projednáváním správního deliktu podle zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy. V rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *„z judikatury správních soudů (např. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, a ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, publ. pod č. 329/2004 Sb. NSS) i nálezů Ústavního soudu vyplývá, že počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty ve smyslu ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy je dán okamžikem vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového.“*
43. V nyní posuzované věci se jednalo o delikt, který žalobce páchal v období od 1. 1. 2009 do 19. 8. 2011. Ze správního spisu vyplývá, že SÚKL jako správní orgán I. stupně pojal podezření o spáchání správního deliktu již dne 16. 8. 2011, kdy byl učiněn úřední záznam, že žalobce v období od 1. 1. 2009 v místě podnikání Na kolejním statku 373/5, 140 00 Praha 4, neposkytoval SÚKLu údaje o léčivých přípravcích vydaných lékárnou U černého orla. Následně vydal SÚKL dne 19. 8. 2011 příkaz, jímž byla žalobci dle § 107 odst. 1 písm. c) zákona o léčivech uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost zaplatit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Příkaz byl doručen žalobci do vlastních rukou prostřednictvím doručovatele poštovních služeb dne 23. 8. 2011, jak vyplývá z poštovní doručky založené ve spise, čímž došlo dle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k zahájení správního řízení.
44. Podle § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech totiž *„Provozovatelé oprávnění k výdeji podle odstavce 2 jsou povinni zajistit při výdeji léčivých přípravků uvedených v § 75 odst. 1 písm. a) a b) evidenci výdeje pomocí jejich kódů a tuto evidenci uchovávat po dobu 5 let; dále jsou povinni poskytovat Ústavu údaje o vydaných léčivých přípravcích; rozsah údajů a způsob jejich poskytování formou hlášení zveřejní Ústav ve svém informačním prostředku.“* SÚKL podle obsahu úředního záznamu ze dne 16. 8. 2011 zjistil neplnění povinností žalobcem neposkytováním údajů o léčivých přípravcích vydaných lékárnou U černého orla, a to v poměrně dlouhém období, čímž vážným způsobem narušil činnost SÚKL jako správního orgánu v oblasti léčivých přípravků. Žádná jiná listina, z níž by bylo lze usuzovat na dřívější povědomost SÚKL o protiprávním jednání žalobce, se ve správním spise nenachází. SÚKL se tak o správním deliktu žalobce dozvěděl nejpozději dne

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

16. 8. 2011, kdy vyhotovil úřední záznam o neposkytování údajů o léčivých přípravcích žalobcem. SÚKL následně vydal příkaz ze dne 19. 8. 2011, který byl žalobci doručen dne 23. 8. 2011, čímž zahájil řízení v zákonem stanovené subjektivní prekluzivní lhůtě, která uplynula dnem 16. 8. 2013. Příkaz ze dne 19. 8. 2011 byl přitom podle § 150 odst. 1 správního řádu prvním úkonem v řízení. Pro úplnost soud uvádí, že v důsledku podání odporu byl příkaz zrušen a SÚKL pokračoval v řízení. Lze tak uzavřít, že subjektivní lhůta byla dodržena.

45. Zbývá tedy posoudit, zda SÚKL dodržel též objektivní prekluzivní lhůtu pěti let od spáchání správního deliktu.
46. Zásadní pro běh prekluzivní lhůty je určení okamžiku, kdy k protiprávnímu jednání došlo, přičemž na toto posouzení má v daném případě především vliv skutečnost, že projednávaný správní delikt byl páchan po určitou dobu, kterou správní orgán ohraničil obdobím od 1. 1. 2009 do 19. 8. 2011 (tj. do dne vydání příkazu).
47. Soud předně uvádí, že se neztotožňuje s názorem žalovaného projeveným ve vyjádření k žalobě, že se v daném případě jednalo o *trvající* správní delikt. Za trvající správní delikt lze totiž považovat „*takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44, publ. pod č. 832/2006 Sb. NSS). Typicky půjde např. o provádění nepovolené stavby.
48. Soud má naopak ze skutkového stavu a vlastního posouzení podkladů správních orgánů obou stupňů za to, že v projednávané věci se jedná o *pokračující* správní delikt, tj. takový správní delikt, který trestněprávní předpisy definují jako jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku (srov. § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Žalobce se v daném případě nezasíláním jednotlivých hlášení do elektronického systému ve lhůtách stanovených v pokynu LEK-13 dopouštěl vždy stejného správního deliktu, stejným způsobem a v časově navazujícím (blízce souvisejícím) období, přičemž jeho jednotným záměrem bylo hlášení touto formou i nadále nezasílat z důvodů, které uvedl ve svých vyjádřeních učiněných v průběhu správního řízení, a které jsou v této chvíli pro věc nepodstatné. Tomuto rozlišení dlouhodobých správních deliktů ostatně odpovídá i výslovná aktuální právní úprava přestupků v zákoně č. 250/2016 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 7. 2017, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného.
49. Určení povahy správního deliktu má rozhodující vliv na stanovení doby spáchání správního deliktu, která určuje počátek objektivní prekluzivní lhůty. V případě pokračujících správních deliktů je totiž nutno za den spáchání správního deliktu považovat den, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku. Ten SÚKL vymezil ohraničením časového období ve výroku svého rozhodnutí, v němž mu žalobce informace vyžadované zákonem o léčivech nedodával, tedy dnem 19. 8. 2011. Pokud by se opravdu jednalo o trvající správní delikt, jak tvrdí žalovaný, byl by za dobu spáchání správního deliktu považován okamžik, kdy došlo k ukončení protiprávního stavu, tj. kdy žalobce již přestal porušovat své povinnosti. Tento okamžik však správní orgány neuvedly a nelze jej ani žádným

způsobem ověřit ze správního spisu v rozsahu, ve kterém byl soudu předložen. Jinými slovy, i kdyby byl spáchaný správní delikt trvajícím správním deliktem (soud však tento závěr v odůvodnění shora vyvrátil), neměl žalovaný pro vyslovení závěru o dodržení objektivní prekluzivní lhůty (resp. o stanovení jejího počátku) žádnou oporu ve spisu.

50. V daném případě objektivní prekluzivní lhůta počala běžet dne 20. 8. 2011 a uplynula dnem 19. 8. 2016. K tomu soud uvádí, že po uplynutí objektivní prekluzivní lhůty již nelze správní delikt projednat. Nejvyšší správní soud konstantně dlouhodobě judikuje, že *„přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn., splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89).
51. Podle § 73 odst. 1 správního řádu *„nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.“*.
52. Podle § 72 odst. 1 věty první správního řádu *„rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.“*.
53. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný v nyní posuzované věci vyznačil jako den právní moci 6. 4. 2017. Napadené rozhodnutí tedy nabylo právní moci po více jak 7 měsících po uplynutí objektivní prekluzivní lhůty (ta uplynula dnem 19. 8. 2016, jak shora vyloženo).
54. Na nyní posuzovanou věc nemohlo mít přitom vliv ani vyjádření žalovaného k délce řízení (které navíc žalovaný uvedl až v průběhu řízení o žalobě, ale v obsahu správních rozhodnutí se nijak neprojevalo), že vyčkával na pravomocné ukončení řízení před Nejvyšším správním soudem ve skutkově shodné věci LEKOS CZ, s.r.o. Prekluzivní povaha lhůt dle § 109 odst. 3 zákona o léčivech však nepřipouští jejich *„přerušení nebo stavení s těmi právními důsledky, že by se o dobu, po kterou nebylo možné z důvodů správním orgánem nezaviněných v řízení pokračovat, tato lhůta prodlužovala. Ve lhůtě [stanovené] od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS). Přestože Nejvyšší správní soud vyslovil tyto závěry ve vztahu k přestupkům, zcela dopadají i na problematiku správních deliktů.
55. Nelze ani akceptovat výklad žalovaného předestřený v jeho vyjádření k žalobě, že § 109 odst. 3 zákona o léčivech stanoví pouze prekluzivní lhůty pro zahájení správního řízení, a pokud je v těchto lhůtách správní řízení zahájeno, odpovědnost za správní delikt již uplynutím času nezaniká, neboť zákon o léčivech neupravoval zánik odpovědnosti za správní delikt v případě, že je řízení v zákonné lhůtě zahájeno. Tvzení žalovaného, že tento výklad nebyl dosud správními soudy zpochybněn je třeba jako nerelevantní odmítnout. Byť se Nejvyšší správní soud až ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 - 45, zabýval výkladem prakticky stejně znějícího ustanovení v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), které stanovilo subjektivní prekluzivní lhůtu 2 roky a objektivní prekluzivní lhůtu 4 roky, a jehož znění se standardně vyskytovalo i v dalších zákonech upravujících přestupky a správní delikty, nebylo možné připustit výklad, který by vycházel z časově neomezené deliktní odpovědnosti. Vykládanému ustanovení ve

zmíněné věci je podle výkladu Nejvyššího správního soudu „*třeba rozumět tak, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let, kdy byl delikt spáchán. Uplynutím 4 let provždy zaniká možnost správního orgánu uložit pachateli trest. I pokud správní orgán již zahájil řízení, po uplynutí 4 let odpovědnost zaniká a správní orgán musí řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. [...] Spojení „nejpozději do“ 4 let tak nemíří na nutnost, aby správní orgán do 4 let zahájil řízení, ale na to, že prekluze nastává „nejpozději do“ 4 let od spáchání deliktu; prekluze může nastat i dříve, a to uplynutím subjektivní lhůty 2 let.“.*

56. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku též připomněl, že jiný výklad by znamenal, že zákon neupravuje žádný časový limit, do kdy lze o správním deliktu rozhodnout. Takový výklad by však byl v rozporu s ústavními zásadami a s účelem institutu prekluze, kterým je zejména přispívat k právní jistotě účastníků právních vztahů a předcházet důkazním problémům v řízeních vedených s velkým časovým odstupem od posuzovaných skutkových okolností, jakož i přimět věřitele v soukromém právu a orgány veřejné moci v právu veřejném ke včasnému konání. Absence legislativního zakotvení by měla významné ústavněprávní konsekvence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 - 105, publ. pod č. 1837/2009 Sb. NSS).
57. Požadavek pravomocného ukončení věci v rámci objektivní prekluzivní lhůty pěti let tudíž žalovaný nedodržel, soud proto plně přisvědčil námitce žalobce ohledně zániku odpovědnosti za vytýkaný správní delikt. Vzhledem k tomu je posouzení dalších žalobních námitek nadbytečné, a proto se jimi soud nezabýval.
58. Soud si je dále vědom skutečnosti, že po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného došlo ke změně právní úpravy přestupků přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a doprovodného zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, obou účinných ode dne 1. 7. 2017. Podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, je v těchto případech soud „*povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“.*
59. Soud s ohledem na shora uvedenou zásadu použití pozdější příznivější právní úpravy ve prospěch pachatele správního deliktu jen doplňuje, že zákonodárce v důsledku změn provedených zákonem č. 183/2017 Sb., sice nepoužívá označení „*správní delikt*“, nýbrž „*přestupek*“, skutková podstata nyní již přestupku podle § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech však zůstala novou právní úpravou nezměněna. V novelizované právní úpravě jsou lhůty pro zánik odpovědnosti stanoveny odlišně (promlčecí lhůta činí 3 roky, v případě jejího přerušení maximálně 5 let), avšak i kdyby tomu tak bylo, nic to nemění na skutečnosti, že k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt (přestupek) došlo již v důsledku právní úpravy účinné v době jeho spáchání, kterou použily správní orgány i soud na posouzení této věci.

VII. Závěr a náklady řízení

60. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V navazujícím řízení tak bude žalovaný povinen řízení zastavit z důvodu zániku odpovědnosti za správní delikt následkem uplynutí objektivní prekluzivní lhůty.

61. O náhradě nákladů řízení účastníků rozhodl soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, neboť soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Náhradu nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení ve výši 12 342 Kč. Tyto náklady spočívají v přiznání odměny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a sepsání repliky dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], tj. 9 300 Kč, a 3x paušální náhradu režijních výdajů po 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 900 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu soud přiznal též částku odpovídající výši 21 % DPH, kterou je zástupce žalobce povinen jako plátce této daně odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. 2 142 Kč. Soud nepřiznal jeden z úkonů včetně režijního paušálu, který žalobce žádal za právní zastoupení, a to za seps tripliky ze dne 31. 5. 2019, neboť argumentace žalobce v této triplice pouze opakovala důvody obsažené v žalobě nebo v replice, soud proto provedení tohoto úkonu neshledal účelným. Celkem tak tvoří náklady řízení žalobce částku ve výši 15 342 Kč. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v přiměřené lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.